

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 412/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gn 411/19/1000 pri vybavovaní podnetu z 31. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva obracať sa na orgány verejnej moci vo veciach verejného záujmu podľa čl. 27 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom porušovateľa uvedeného v záhlaví. Navrhuje priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 8 000 eur a prikázať generálnej prokuratúre konať pri vybavovaní podnetu z 31. januára 2022 bez prieťahov. V rámci odôvodnenia sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy na posúdenie ústavnosti § 31 ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom od 1. januára 2016 (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 17. júla 2019 Národnej kriminálnej agentúre Prezídia Policajného zboru (ďalej len „NAKA“) trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu schvaľovania trestného činu, trestného činu podnecovania a trestného činu podpory a propagácie skupín smerujúcich k potlačeniu základných práv a slobôd vyjadreniami neznámeho páchatel'a v diskusii na označenej internetovej stránke. Listom v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-798/NKA-PT-ST-2019 z 26. augusta 2019 riaditeľ NAKA (národná protiteroristická jednotka, expozitúra Stred) po vyhodnotení v ňom uvedených skutočností a po konzultácii s prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej

len „ÚŠP“) oznámil postúpenie trestného oznámenia Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava III, Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Nové Mesto – východ (ďalej len „obvodné oddelenie“), pretože v ňom popísané konanie nenapĺňa skutkovú podstatu žiadneho z trestných činov extrémizmu uvedených v § 140a Trestného zákona, teda nespadá pod vecnú príslušnosť NAKA a táto neuplatnila ani výberovú príslušnosť. Sťažovateľ podaním z 27. novembra 2021 požiadal ÚŠP o preskúmanie postupu dozorového prokurátora, ktorý mal dať pokyn na odstúpenie veci obvodnému oddeleniu. Špeciálny prokurátor listom č. k. VII/2 Gn 573/21/1000-3 z 15. decembra 2021 konštatoval, že postup prokurátora ÚŠP bol zákonný, a preto nebolo potrebné prijať žiadne ďalšie opatrenie. Sťažovateľ podaním z 31. januára 2022 požiadal o preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora v súvislosti s vybavením jeho podnetu z 27. novembra 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ nedostal odpoveď na podanie z 31. januára 2022. Generálny prokurátor nereagoval vôbec a tento stav trvá už viac ako 3 roky, čo je zjavne neprimeraná doba. Vyvoláva to dojem, že sa podnetom zaoberať vôbec nemieni. Nečinnosťou generálnej prokuratúry tak došlo k porušeniu označených práv.

4. Sťažovateľ opisuje aktuálny procesný režim vybavovania podnetov orgánmi prokuratúry účinný od 1. januára 2016, odkedy bola na základe zavádzajúceho legislatívneho návrhu vylúčená možnosť obracať sa s podnetom na nadriadeného prokurátora vo veciach týkajúcich sa trestného konania. Právnu úpravu považuje za nezmyselnú, keď orgány prokuratúry majú povinnosť konať v rámci svojej právomoci a občanom sa zakazuje oznamovať orgánom prokuratúry skutočnosti zakladajúce dôvod na konanie.

5. Návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy sťažovateľ odôvodňuje tvrdením, že § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre trpí neústavnosťou po formálnej a obsahovej stránke. Z formálneho hľadiska neústavnosť spočíva v ľživom a zavádzajúcom odôvodnení potreby reštriktívnej legislatívnej zmeny, keďže došlo k faktickému zrušeniu práva na inú právnu ochranu, ktoré je možné realizovať iba v medziach zákonnej úpravy. Zrušenie zákonnej úpravy s príslubom nahradenia interným riadiacim aktom pôsobiacim výlučne dovnútra prokuratúry sa javí byť prejavom zlého úmyslu a je to nekorektná argumentácia. Zákonodarca takto konať nemôže a nie je prípustné, aby navrhovateľ zákona poslancov zjavne zavádzal. Takto prijatý zákon je preto v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 1, čl. 72 ods. 1 a čl. 73 ods. 2 ústavy. Je tiež v rozpore s čl. 27 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 149 ústavy, keďže bráni osobám obracať sa na orgány prokuratúry, aby konali v rámci svojej právomoci, ktorú nijako nestratili ani im nebola obmedzená. Je neprípustné, ak zákon zakáže obracať sa na príslušné štátne orgány so žiadosťou o zabezpečenie ochrany porušených práv. Za súčasného stavu sa nesmú tieto osoby obracať na prokuratúru práve v oblasti trestného práva, kde je prokurátor jediným žalobcom. Dalo by sa namietať, že neústavnosť napádanej právnej normy možno preklenúť aj ústavne konformným výkladom, resp. priamou aplikáciou čl. 27 ústavy, ale opomínal by sa tým princíp právnej istoty a navyše nutne nemusí byť splnená podmienka obracania sa na orgán verejnej moci „vo veciach verejného záujmu“, ak sa občan obracia na prokuratúru v záujme ochrany svojho súkromného záujmu, aj keď s intenzitou porušenia trestného práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a popri zisťovaní, či obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebráni existencia zákonných dôvodov na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti jeho petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.

III.1. K porušeniu označených práv postupom generálnej prokuratúry:

8. Sťažovateľova ústavná sťažnosť je v časti, ktorou sa domáha porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zjavne mimo rozsahu daného základného práva, pretože smeruje proti postupu generálnej prokuratúry (nečinnosti), vo vzťahu ku ktorému je však uvedený článok neaplikovateľný. Z obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva, že je „výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, III. ÚS 421/2016, I. ÚS 517/2022), v dôsledku čoho je možné právne účinným spôsobom namietať jeho porušenie v konaní pred ústavným súdom až po právoplatnom skončení daného konania, resp. po uplatnení všetkých opravných prostriedkov v trestnom konaní, vrátane tých pochybení, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu. Dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s právomocou, ktorá mu je zverená v čl. 127 ods. 2 ústavy, je v konaní, ktoré nie je právoplatne skončené, daný len výnimočne, ak by došlo k neprípustnému zásahu do základných práv a slobôd, ktorý by zároveň nemohol byť napravený ďalšími procesnými prostriedkami, resp. pri súdnej kontrole. Z hľadiska procesných garancií súdnej a inej právnej ochrany by muselo ísť o kvalifikovaný procesný exces (zjavná chyba výroku, absencia zákonného podkladu, vydanie nepríslušným orgánom, svojvôľa).

9. Sťažovateľ zjavne namieta postup orgánov prokuratúry v podobe nečinnosti, nevybavenia jeho podnetu z 31. januára 2022, nie však samotný výsledok poskytovania inej právnej ochrany. Svedčí o tom aj posledný výrok návrhu petitu obsahujúci požiadavku adresovať generálnej prokuratúre príkaz konať bez priesťahov. Takýto zásah spadá do vecného rozsahu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý je aplikovateľný aj na postup orgánov činných v trestnom konaní. Sťažovateľ (napriek svojej odbornej kvalifikácii) nenamietal porušenie uvedeného článku a v ňom zakotveného práva. Ústavný súd považuje za potrebné sťažovateľovi dôrazne vytknúť, že mu neposkytol kompletnú informáciu o skutkovom stave trestného konania, ktoré sťažovateľ inicioval trestným oznámením. Podľa zistení ústavného súdu o trestnom oznámení

sťažovateľa konalo obvodné oddelenie pod ČVS: ORP-855-NMV-B3-2019, jeho konanie bolo ukončené návrhom na podanie obžaloby z 10. novembra 2020. Po podaní obžaloby Okresnou prokuratúrou Bratislava III (sp. zn. 3Pv 224/2020 z 27. novembra 2020) bola konkrétna osoba uznaná za vinnú z prečinu schvaľovania trestného činu podľa § 338 ods. 1 Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/139/2020 z 9. júla 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa.

10. Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je preto v časti týkajúcej sa porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovateľ v zásade totožnou argumentáciou podporil aj námietku o porušení svojho základného práva podľa čl. 27 ods. 1 ústavy. Obsah petičného práva podľa čl. 27 ústavy spočíva v tom, že každému sa zaručuje nikým nerušený výkon tohto práva za predpokladu, že nie sú prekročené medze určené v čl. 27 ods. 2 a 3 ústavy a pri rešpektovaní čl. 2 ods. 3 ústavy (obdobne I. ÚS 38/94, I. ÚS 37/00). Jeho účelom je garantovať každému možnosť obracať sa vo veciach verejného alebo iného spoločného záujmu (nie vo veci individuálneho alebo osobného záujmu) na orgány verejnej moci so žiadosťami, návrhmi a sťažnosťami. Medzi komponenty ústavou garantovaného petičného práva po podaní petície patrí v prvom rade povinnosť dožiadaného orgánu prijať petíciu a zaoberať sa ňou. Ak petícia spĺňa formálne náležitosti, je orgán verejnej moci povinný vybaviť ju, teda vecne sa zaoberať jej obsahom v lehote, ktorá neznemožní dosiahnutie jej účelu, a v rozsahu a spôsobom, ktorý vychádza z povahy kompetencie a postavenia orgánu verejnej moci, proti ktorému petícia smeruje, a písomne oznámiť výsledok vybavenia osobe, ktorá ju podala. Ich povinnosťou však nie je splniť očakávania a predstavy predkladateľov podnetov. Je potrebné, aby podnety boli vybavené spôsobom súladným s ústavou, príslušnými zákonmi, ako aj ďalšími normatívnymi právnymi aktmi (IV. ÚS 409/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti osobitne zdôrazňuje, že posúdenie otázky, či postup orgánu verejnej moci pri vybavovaní petície obstojí z hľadiska čl. 27 ods. 1 ústavy, sa odvíja od obsahu a povahy právomoci, na ktorej výkon sa vzťahuje obsah tejto petície (I. ÚS 289/2013).

12. Právomoc prokurátorov zaoberať sa podaním z 31. januára 2022 vyplýva z príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz č. 11/2019“) a v čase podania ju mal ÚŠP. Sťažovateľ sa domáhal prieskumu postupu špeciálneho prokurátora [konajúceho ako nadriadený prokurátor vo vzťahu k dozorovému prokurátorovi ÚŠP podľa čl. 4 písm. b) príkazu č. 11/2019]. Sťažovateľ ale pritom vychádza podľa názoru ústavného súdu z nesprávneho predpokladu, že sa jeho podaním z 31. januára 2022 mal zaoberať generálny prokurátor ako nadriadený prokurátor špeciálneho prokurátora podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre (v znení účinnom do 19. marca 2024). Generálny prokurátor mohol byť ako bezprostredne nadriadený prokurátor podľa § 53 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre v znení účinnom do 19. marca 2024 vecne príslušný iba v prípade, že by sťažovateľ žiadal o odstránenie

prieťahov v postupe špeciálneho prokurátora [čl. 4 písm. c) príkazu č. 11/2019]. To však sťažovateľ nežiadal a túto námietku uviedol až v ústavnej sťažnosti.

13. V konkrétnom prípade sťažovateľ v podstate tvrdí, že jeho podania (trestné oznámenie a podania z 27. novembra 2021 a 31. januára 2022) podával výlučne vo svojom mene, v rámci občianskeho aktivizmu, hoci sa identifikoval ako advokát. Priamu aplikáciu čl. 27 ods. 1 ústavy považoval sťažovateľ za možnosť preklenutia tvrdenej neústavnosti právnej úpravy. Tento názor ústavný súd nepovažuje za relevantný pre založenie aplikovateľnosti tohto článku ústavy. Vzhľadom na obsah podania z 31. januára 2022 a aj s ohľadom na právnické vzdelanie sťažovateľa mu muselo byť zrejmé, že jeho podanie nespĺňalo ani len základné formálne náležitosti petície (podľa § 5 ods. 1 zákona č. 85/1990 Zb. o petičnom práve v znení neskorších predpisov petícia musí byť písomná, označená slovom „petícia“), ale bolo označené ako „*Žiadosť o preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora [§ 54 ods. 2 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z.]*“. Na základe uvedeného niet dôvodu vyčítať generálnej prokuratúre (resp. ÚŠP), že podanie neposudzovala ako petíciu, ale ako podanie súvisiace s výkonom pôsobnosti prokuratúry, ktoré je povinný vybaviť príslušný prokurátor (IV. ÚS 314/2025). Pritom platí, že každé podanie posudzuje prokurátor podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené (§ 31 ods. 4 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov).

14. Podľa zistenia ústavného súdu sa ÚŠP podaním sťažovateľa z 31. januára 2022 zaoberal, keď podľa záznamu prokurátora ÚŠP č. k. VII/2 Gn 573/21/1000-5 z 11. februára 2022 (s ktorým súhlasil špeciálny prokurátor, pozn.) uviedol, že z neho nevyplývajú iné skutočnosti ako tie uvedené v liste špeciálneho prokurátora č. k. VII/2 Gn 573/21/1000-3 z 15. decembra 2021, že obsahuje hanlivé vyjadrenia k jednému z prokurátorov ÚŠP a že je podanie možné posúdiť aj v zmysle § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre tak, že nie je podaním podľa zákona o prokuratúre. Vzhľadom na tieto dôvody bol podnet z 31. januára 2022 odložený bez jeho vybavenia a bez upovedomenia sťažovateľa podľa čl. 3 ods. 4 prvej vety a čl. 6 ods. 5 príkazu č. 11/2019. Z týchto zistení vyplýva, že nie je prilihavé tvrdenie sťažovateľa, že na jeho podnet z 31. januára 2022 nebolo vôbec reagované a že generálna prokuratúra je tak dodnes nečinná. V zmysle odkazovaného čl. 3 ods. 4 príkazu č. 11/2019 je nevybavenie výslovne upraveným spôsobom naloženia s podaním, ktoré je opakovanou žiadosťou. Ústavný súd dopĺňa, že v spôsobe posúdenia obsahu podania z 31. januára 2022 uvedenom v zázname ÚŠP č. k. VII/2 Gn 573/21/1000-5 z 11. februára 2022 nezistil prejavy arbitrárnosti.

15. Ani pre prípad, že by ústavný súd opomenul zákonnú požiadavku formálneho označenia petície, nemôže považovať obsah podania z 31. januára 2022 za dostatočne prepojený s materiálnou požiadavkou petície, teda že jej predmetom je vec verejného či spoločného záujmu. Samotné tvrdenie sťažovateľa, že v trestnom oznámení predchádzajúcom podaniu z 31. januára 2022 opisoval konanie, ktoré sa netýkalo jeho súkromného záujmu, hneď nevedie podľa názoru ústavného súdu k záveru, že následné prejavovanie nesúhlasu s predbežným právnym posúdením oznámeného konania orgánmi činnými v trestnom konaní na účely ustálenia procesnej podmienky vecnej či miestnej príslušnosti je možné považovať za obracanie sa na orgán verejnej moci vo veci verejného alebo iného spoločného záujmu v zmysle čl. 27 ods. 1 ústavy.

16. Právo na začatie alebo vedenie trestného konania proti označenej osobe, napr. na základe podaného trestného oznámenia, nepatrí medzi základné práva a slobody a ani ho nemožno odvodiť

z niektorého zo základných práv (II. ÚS 340/2014, II. ÚS 620/2016). Rovnako súčasťou tohto práva nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie Trestného zákona, ako trestný čin. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave. Oznamovateľ má právo byť oboznámený s opatreniami prijatými na základe jeho oznámenia a má tiež právo žiadať prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa po podaní oznámenia. Procesným oprávneniam oznamovateľa však nezodpovedá aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní začať trestné konanie na základe jeho oznámenia. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmavať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody. Rovnako tak aj z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (porov. *Helmers proti Švédsku* z 29. 10. 1991, bod 29, sťažnosť č. 11826/85, *Kusmieriek proti Poľsku* z 21. 9. 2004, bod 48, sťažnosť č. 10675/02, *Dziedzic proti Poľsku* z 25. 11. 2003, bod 6, sťažnosť č. 50428/99).

17. Ústavný súd obsah podania z 31. januára 2022 považuje za prejav nespokojnosti s riešením konkrétneho prípadu, na ktorom sťažovateľovi záležalo ako aktívnemu občanovi. Avšak pri absencii formálnych i materiálnych požiadaviek petície podľa zákona o petičnom práve možno konštatovať, že námietky sťažovateľa nespádajú do vecného rozsahu označeného základného práva, čo vedie ústavný súd k odmietnutiu ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K návrhu na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy:

18. Ústavným predpokladom na potenciálne prerušenie konania senátom ústavného súdu a predloženie návrhu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je, že sa napadnutý právny predpis týka podanej ústavnej sťažnosti (čl. 127 ods. 5 ústavy), pričom tento súvis je sťažovateľ povinný osobitne odôvodniť [§ 123 ods. 4 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Predpokladom na postup podľa § 131a ods. 1 zákona o ústavnom súde je posúdenie dôvodnosti návrhu na prerušenie konania, k čomu môže dôjsť v takom prípade, ak senát ústavného súdu pristúpi k vecnému posudzovaniu ústavnej sťažnosti. Aj v takom prípade platí, že sťažovateľ musí preukázať a riadne odôvodniť splnenie podmienky prejudiciality, teda existencie vecnej súvislosti medzi právnym predpisom, ktorého ústavnú súladnosť navrhuje preskúmať, a predmetom ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 181/2025).

19. Návrh podľa čl. 127 ods. 5 ústavy sa podáva spolu s ústavnou sťažnosťou a je s ňou obsahovo previazaný. Práve jeho akceptácia najprv senátom a potom plénom ústavného súdu má totiž podmieniť úspech sťažovateľa pri ochrane jeho základného práva alebo slobody podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v kontexte normatívnej zmeny podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, a to oproti stavu právneho poriadku *de lege lata*, ktorý (naopak) úspech sťažovateľa marí, hoci by z hľadiska právneho predpisu vyššej právnej sily nemal. Obsahovo ide o sťažnostnú námietku, aj keď s viazanosťou ústavného súdu len jej rozsahom (normatívnym zameraním), a nie aj jej dôvodmi, teda argumentáciou príčin relevantného nesúladu (§ 131a ods. 2 zákona o ústavnom súde); to sa však

netýka viazanosti ústavného súdu rozsahom a dôvodmi samotnej ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde), ktorá je v procesnej súvzťažnosti určujúca. V tejto súvislosti je relevantné, či primárny návrh ústavnej sťažnosti na rozhodnutie, ktorého sa sťažovateľ domáha (§ 43 ods. 1 v kontexte s § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde), je kompatibilný s návrhom podľa čl. 127 ods. 5 ústavy (§ 123 ods. 4, § 131a ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde; IV. ÚS 151/2025).

20. V posudzovanej veci je podstatné, že jediný ústavnoprávne relevantný predmet ústavnej sťažnosti (rozhodnutie, opatrenie, iný zásah individuálnej povahy, pozn.) predstavuje napadnutý postup generálnej prokuratúry (nečinnosť), proti ktorému však sťažovateľ neuplatnil žiadne ústavnoprávne relevantné dôvody, preto dospel ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti z dôvodov uvedených v stati III.1 (zjavná neopodstatnenosť pre minutie sa s vecným rozsahom označených práv).

21. Návrh sťažovateľa na začatie konania o súlade právnych predpisov rovnako nevykazuje dostatočne relevantnú súvislosť s predmetom aktuálnej ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 4 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Sťažovateľ atakuje návrhom podľa čl. 127 ods. 5 ústavy právnu normu, na základe ktorej špeciálny prokurátor len čiastočne založil dôvody nevybavenia podania z 31. januára 2022 (§ 31 ods. 5 zákona o prokuratúre), keď išiel nad rámec skôr vysloveného nosného záveru, že ide o podanie obsahujúce skutočnosti, ktoré už boli predmetom posudzovania špeciálneho prokurátora. Otázka ústavnej súladnosti všeobecne záväzného právneho predpisu musí byť pritom podstatnou (rozhodujúcou) z hľadiska posúdenia predmetu konania (IV. ÚS 181/2025). Chýba tiež odôvodnenie, aký dopad by mal prípadný derogačný nález ústavného súdu na napadnutý postup generálnej prokuratúry.

22. Na základe týchto skutočností nemal ústavný súd dôvod zaoberať sa samostatne návrhom sťažovateľa podľa § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde a nebol dôvod ani o ňom osobitne rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu